

Ποιά τάχα φουρτούνα φουρτούνηζε μέσα μου και ποιά άνεμοζάλη, πού δέ μου τήν κοίμιζες και δέν τήν άνάπαιες, πανώριο ξαγνάντεμα, κοντά στάκρογιάλι ;

Μιά πίκρα είν' άμίλητη, μιá πίκρα είν' άξήγητη, μιá πίκρα μεγάλη, ή πίκρα πού είν' άβυσση και μέσ' στον παράδεισο τών πρώτω μας χρόνων κοντά στάκρογιάλι.

22

ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

Μάυρη σταφίδα, μ' έβγαλες κ' έμέ ταξιδευτή Τράβα κατά τήν Πάτρα πασσαριέρη Σου φέρνω τόν πρωτόλουβο κορπό, πρამματευτή Φλωριά μου, ήχολογάτε στο κερμέρι.

Τί νά τά κάμω τά φλωριά ; γιά πάρ'τα, βιολιντζή, παίζε, θεός με τó βιολί σου παίζει θνημοί τών άνυπόταχτων και τών καρδιών καημοί, οūs έστρωσα ξεφάντωσης τραπέζι.

Τί νά τά κάμω τά φλωριά ; γιά πάρ' τα, χρυσυκέ, και πούλα μου λογής τά τζοβαίρια. Περιβολάρη, μάσε μου λουλούδια άπ' τó μπαξέ. — Κυρά, σου φέρνω κρέια και ζαφείρια.

Φλωριά, Γιορτάνια κάμε τα τού κόρφου σου, κυρά, και στεφάνια, και μή μου τάπορξέξης. *Η, σέ γαϊτάνι πέρασ' τα και κάμε τα θηλειά, και νίμε τα θηλειά γιά νά με πνίξης.

23

ΤΑ ΤΑΠΕΙΝΑ

Τά ταπεινά, τά σόπια. Κ' οι άπορριμένοι σβώλοι, κ' ή χτυπημένη πάπια, κ' οι βαλτωμένοι μώλοι

καλάμια στις πελάδες και στους γυαλούς χαλίμια και δλάρμυρες χιβάδες και άγύρευτα άρμυρίμια

γλυκόρριζες, λαψάνες, τά βούρλα, τά παλιούρια γαβιοί' με τις δαγκάνες του βούλιου έσεις καβούρια.

Περιπλεγμένα φύκια στάποσουρά πρυάρια, συντριμμία άπό σταλίμια, φαλιδεμένα ιβάρια,

Άλάτια στα τηγάνια, φτωχού ψαρά κλεψίμια, χαρές και βάρδιες, μπάνια, γιά τού κορμού τή γύμνια.

Γιά τά κλουβιά γαρδέλια, με τόν άξο πιασμένο, ψαρόπουλα, κοπέλλια, βασανισμένη γένα.

Σκλάβοι πού ιδροκοπάτε με τά γυροβόλλια, και τή ζωή τραβάτε γυμνή, τραχειά, τήν ίδια, —

τσοκημο, φεγγοβόλα και τó ουρμένο, δυψόσου. *Ημε τού στίχου μου, όλα τάγκάλιασε τó φως σου !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

*Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργλίνας, άποδοτας εις ήρισμένην προθεσίαν ή διρκείν.

Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις τó αυτó νόμισμα, εις δ' έγένητο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' επιταγής όψιως (chéque) επί τού έξωτερικού κατ' επιλογήν τού όμολογιούχου.

Τó κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήση τού καταθέτου έν τοις Υποκαταστήμασι τής Τραπεζής.

Τόκοι τών καταθέσεων.

1	1/2	τοίς 0/0	κατ' έτος	διά καταθέσεις 6 μην.	
2		"	"	"	1 έτ.
2	1/2	"	"	"	2 έτ.
3		"	"	"	4 έτ.
4		"	"	"	5 έτ.

Αί όμολογιαί τών έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν τού καταθέτου όνομαστικά ή άνωνομοί.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιά τήν Άθήνα Δρ. 8.— Γιά τις Έπαρχίες Δρ. Γιά τó Έξωτερικό Δρ. 20.

Γιά τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνας (2 Δρ. τήν τριμήνια) συντρομές.

Κανίνας δέ γράφεται συντρομητής δ' δέ στείλει μπροστά τή συντρομή του.

10 λεπτά τó φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κίόσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχίόδρομου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντίκρυ στή Βουλή).

Στήν Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πράχτορεια τών Έφημερίδων.

Στά Χανιά (Κρήτη) στο Πραχτορ. Έφημερίδων (στού κ. Άλνικιώτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

*Η Βουλή μας—Τό άποκριάτικο μανιφέστο— Δημοσιογραφικές κακοήθειες—Κάτι γιά τις Έλλ. οικογένειες.

ΓΕΝΗΚΑΝΕ μερικάς συνεδρίες τής Βουλής κι όποιος είχε τήν ύπομνη νάν τις παρακολουθήσει αυτές τις συνεδρίες, διαβάζοντας τις φημερίδες, θάποροθε με τή βιασία τού κ. Ράλλη νάρχινήσει, σώνει και καλά, ή Βουλή μιάν ώρ' άρχιτερα... γιά νά καθουρνίσει άέρα.

Γιατί τίποτ' άλλο άπό άέρα δέν είδαμε μέσα στις λιγοστες συνεδρίες. Και δέ βλέπουμε τί θά ζημιωνότανε ο τάπος άν ή Βουλή άναπαύοντα τις Άποκριές, άν άναπαύοντα και τή σαρακοστή άκόμα, άφού τίποτα καλύτερο άπό μιάν άτέλειωτη άνάπαψη δέν έχει νά κάμει και νά δείξει.

Τότε μοναχά θά δικαιολογούσαμε και θά βλογούσαμε άκόμα τόν κ. Ράλλη, ά βλέπαμε με τó άνοιγμα τής Βουλής νάνοιγεται και κάπια πλατιά συζήτηση γιά κάπια πλατότερα ζητήματα, πολιτικά και κοινωνικά, πού ή Βουλή μας δέ φαίνεται νά πήρε άκόμα χαμπάρι άπό τούτα.

Τέτια Βουλή όμως (πού είναι και πού θάναί γιά πολόν καιρό άκόμα) καλύτερα νά ραχατεύει και νά μή μας γιομίσει, με τις έργασίας της τάχα, άλογόμυγες.

*

ΕΝΑ μανιφέστο άποκριάτικο κι όποκριάτικο γραμμένο, πού ξεμύτισε τις προάλλες στις φημερίδες μας, μύριζε τσίφ μούχλα και τόσο ταρτουρισμό, πού θαρρούσε κανείς πως ξεπολούθηκε μέσα άπό κανένα μεσοχρονιάτικο Μοναστήρι.

*Όλα, λέει, νάναι σε μινά, κ' ή γκιμύλα και τó γαί-

τραστία δλάκερη.

Και πράγματι τήν έφρχε. Όταν τήν έρριξαν οι έκλογές κι ο βουλευτής Κρανιάς έστειλε τó διορισμό στον ξαδερφό του, ήταν πιά άργά. Άπ' τó στεγνό ταξίδι του ο Θώμος Κρανιάς δέν έφερε μαζί του μόνο τάρφανά τής πύστρας του, μα κ' ένα σφάχτη στο πλευρό μ' ένα βήχ κούφιο. Τόν πήρε στην άρχή άψήφιστα ως πού ταναδρίμωσε άξαφνα κι ο άέρας τής άκροπνευματίας δέν ήταν ο άέρα πού τού χρειάζονταν γιά νά πάρη τó καλλίτερο. Ο διορισμός τó βρήκε στο κρεβάτι κ' έπεσε ττό κρεβάτι ο Θώμος Κρανιάς γιά νά μήν ξανασηκωθή.

Β'.

Είναι τέσσερα πέντε χρόνια περασμένα. Τάγριαγ-καθ στην τάφο του πατέρα κ' ή δυστυχία στην κούλια θρασομανούν. Ο Γεσίλας, άφού γύρεψε άδικα τó μέλλον του πρώτα σ' ένα ραφτάδικο κ' ύστερα σ' ένα έμπορικό τής μικρής πόλης, πήγε νά τόβρη στο στρατό εύκολότερα. Η βελόνα κ' ή καθιστική ζωή τής ήταν πληχτική γιά τó μεγάλωμένο σάσοκάκια παλικάρι, τó περιδιάβασμα στους μαχαλάδες πάλι, με τόν ώμο φορτωμένο τή βαντάκα

με τις στάμπες, κάπως βρύ και ταπεινό ταυτόχρονα γιά τó παιδί του Θώμου Κρανιά. Οι άδερφές άπόμειναν μονάχες του. Η θειά άπό τó χωριό άφισε κ' έκείνη χρόνος, άφού τού κάκου ως τά στερνά τής γύρευε νά πάτ, έκεί μιá άπό τις μικρότερες άνιψιές νά τήν κάμη θυγατέρα τής. Στο πόδι τής ιδώ είναι τώρα ή Φρόσω. Η λήθη έχει άπλωθή με τόν καιρό στο περασμένο τής κ' έκαμε πιά έλευθερα τήν είσοδό τής στή ζωή τού κόσμου. Όχι πιά βέβηλα σάν κόρη άνύπαντη, μα σάν κάποι ούδέτερο θηλυκό είδος, κατιτί άνάμεσα γεροντοκόριτσου και χήρας Στην έκκλησιά, στα λείψανα, σ' άρώστειες, όπου είχε ή κούλια νά συλλληπηθή ή νά μοιρολογήσει, όπου θρήνος δηλαδή και θλίψη, τήν αντιπροσωπεία τής τήν πήρε ή Φρόσω' όπου γιορτή και γάμος, όπου οι πατρίκιου τού τόπου θυμούνταν στις χαρές τους κάποτε τά μιá φορά όμότημά τους άρφανά του Θώμου Κρανιά, έκει έτρεχαν ή Μαριώ κ' ή Κούλα. Τις πιότερες φορές ή πρώτη τά πρωτοτόκια τής άνήκαν άπό νόμο φυσικό κ' ή Μαριώ δέν ήταν άπό κάινες πού θάνέχονταν τó πάτημά τους εύκολα. Άλλως τε κούλα ή κούλια είχε και φροντίδες πού δέν έπαιρναν χασομέρια κάποτε ούτε γιά ένα δειλινό μονάχα. Τέσσερα χέρια δέ μπορούν νά

λείψουν σύνωρα άπ' αυτή. Όσο κι άν βάνεται ή Μαριώ γιά νά κρατήση τó περασμένο περήφανο άντικρύ σέ κόρες ψαρνοικοκυρέων κ' έμπόρων έξω άπό τήν κούλια, μέσα σ' αυτή είναι βαριά ή ζωή. Κι όχι πιά μόνο γιά τή Φρόσω. Τό βελονάκι των μικρότερων δέν πλέκει τώρα μοναχά γιά πόλκες και γιά χτένες κ' οι κεντητές παντόφλες δέ δείχνονται σά μιá φορά άπ' τó μπαλκονι, γιατί δέν είναι πάντοτε γιά δείξιμο. Κ' έπειτα σέ ποιόνε νά δείχτούνε τώρα ; Οι άξιωματικοί, σά νάχουν φόβο ή λύπη άπ' τή δυστυχία τής κούλιας, όταν γυρίζουν άπό τήν άναφορά τους, σπάνια σταματάν άντίκρυ στο βελούχι. Τάφησαν στους ύπαξιωματικούς κ' ίσα μ' αυτούς δέν ξεπέσαν άκόμα δά οι έπαρχοπούλες.

Βελούχια λέγονται στήν πόλη κοντά στον ποταμό τά έξοχικά καφεναδάκια, πού στένονται τήν άνοιξη με λίγα πέτασμα γιά νά σαπίσουν τó χειμώνα στή βροχή και στήν έρμιά, άν δέν καούν στο μεταξύ στα τζάκια τής γειτονιάς. Κάθε άκρη, κάθε μαχαλάς τής μικρής πόλης έχει τó δικό τ υ. Αυτού σπουδάξει τή χαρτοπαιξία ή νεολαία τού τόπου, όσο φοβάται άκόμα τόν πατέρα και τó δάσκαλο, αυτού φέρνει άποβραδís ο τελευταίος τή γραμματική και τó χασμούρημά του, αυτού εκαρώνει τούς συν-